

مشاهدات عام درباره ی جبهه واحد

۱- وظیفه ی حزب کمونیست رهبری انقلاب پرولتری است. حزب کمونیست برای این که بتواند پرولتاریا را جهت کسب بلاواسطه ی قدرت فراخوانده، در این امر توفیق یابد، می باید به اکثریت قریب به اتفاق طبقه کارگر اتکاء کند.

تا زمانی که حزب، این اکثریت را بدست نیاورده، باید جهت کسب آن مبارزه کند. حزب فقط از طریق حفظ استقلال مطلق سازمان خود و با برنامه ای روشن و انضباط اکید داخلی، قادر به انجام این مهم خواهد بود. به این دلیل است که حزب مجبور بود هم از نظر ایدئولوژیک و هم از نظر تشکیلاتی از رفرمیست ها و سانتریست ها، که در راه انقلاب پرولتری نمی کوشید، و نه گنجایش و نه خواست آماده کردن توده ها را برای انقلاب دارند، و یا کل کردارشان به این کار صدمه می زنند، ببرد.

هر عضوی از حزب کمونیست که به خاطر انشعاب از سانتریست ها تحت عنوان "اتحاد نیروها" یا "اتحاد جبهه" افسوس می خورد، بدین تربیب نشان می دهد که الفبای کمونیزم را نمی داند و وجود خودش هم در حزب کمونیست امری است اتفاقی.

۲- بعد از آن که حزب کمونیست از استقلال کامل و از همگونی ایدئولوژیک در صفوفش اطمینان حاصل کرد، جهت نفوذ بر اکثریت طبقه کارگر مبارزه می کند. بنابر شرایط عینی و اقتضای تاکتیک های اتخاذ شده، این مبارزه می تواند تندتر یا کندتر پیش رود.

ولی کاملاً بدیهی است که زندگی طبقاتی پرولتاریا در خلال این دوره ی تدارک برای انقلاب، موقوف نخواهد شد. برخورد با صاحبان صنایع، با بورژوازی و با قدرت

دولتی بنابر ابتکار عمل یکی از دو جناح [پرولتاریا یا بورژوازی] مسیر مقتضی خود را طی می کند.

تا آنجائی که در این برخوردها، منافع حیاتی کل طبقه کارگر، یا اکثریت آن، و یا این یا آن بخش آن مطرح باشد، توده های کارگر نیاز به اتحاد در عمل، اتحاد برای مقاومت علیه حملات سرمایه داری و یا اتحاد به منظور تهاجم علیه آن را، احساس می کنند. هر حزبی که مکانیک وار خود را در مقابل این نیاز طبقه کارگر به اتحاد در عمل قرار دهد، بی شبهه در نظر کارگران مقصر قلمداد خواهد شد.

در نتیجه، مسأله جبهه واحد به هیچ وجه در اصل و چه در محتوی، مسأله روابط متقابل بین فراکسیون پارلمانی کمونیست و فراکسیون سوسیالیست ها، و یا بین کمیته های مرکزی دو حزب و یا بین **Lhumanite** و **Lepopulair**، نیست. مسأله جبهه واحد- علیرغم این واقعیت که در این دوران انشعاب بین سازمان های مختلف سیاسی متکی به طبقه کارگر اجتناب ناپذیر است- از نیاز میرم طبقه کارگر به حصول امکان ایجاد جبهه واحد در مبارزه علیه سرمایه داری ناشی می شود.

در نظر آن هائی که این وظیفه را درک نمی کنند، حزب انجمنی است برای تبلیغات و نه سازمانی برای کُنش (آکسیون) توده ای.

۳- در مواردی که حزب کمونیست هنوز سازمانی است مرکب از اقلیتی از لحاظ تعداد ناچیز، مسأله کردار آن در جبهه ی مبارزه ی توده ای حائز اهمیت عملی و سازمانی قاطعی نیست. در چنین شرایطی، کُنش های توده ای تحت رهبری سازمان های قدیمی که به خاطر سنت های هم چنان پا بر جای خود نقش قاطع را ایفاء می کنند، باقی می ماند.

هم چنین، مسأله جبهه واحد در کشورهائی که (مثلاً، بلغارستان) حزب کمونیست تنها سازمان رهبری کننده ی توده های زحمتکش است، مطرح نمی شود.

ولی هر کجا که حزب کمونیست نیروی بزرگ سیاسی و سازمان یافته ای به شمار می آید، ولی هنوز از وزنه ی قاطعی برخوردار نیست، هر کجا که حزب از لحاظ

سازماندهی مثلاً یک چهارم، یک سوم و یا حتی بخش وسیع تری از پیشگامان سازمان یافته ی پرولتری را در بر می گیرد، به حادثترین وجوه با مسأله جبهه واحد روبروست.

چنان چه حزب یک سوم و یا نصف پیشگام پرولتری را دربر گرفته باشد، پس نصف یا دو سوم باقی مانده توسط رفرمیست ها و سانتریست ها سازمان یافته است. کاملاً واضح است که حتی آن کارگرانی که هنوز از رفرمیست ها و سانتریست ها حمایت می کنند، عمیقاً به حفظ بالاترین سطح زندگی مادی و بیشترین امکان آزادی برای مبارزه علاقه دارند. در نتیجه، ما باید تاکتیک مان را چنان اتخاذ کنیم که از تبدیل حزب کمونیست، حزبی که فردا تمامی سه سوم طبقه کارگر را دربر خواهد گرفت، به یک سد تشکیلاتی- و از این مهم تر، از واقعاً سد بودن آن در برابر جریان فعلی مبارزه ی پرولتاریا جلوگیری کند.

علاوه بر این، حزب باید ابتکار عمل در حصول اتحاد در این مبارزات جاری را در دست گیرد. فقط از این طریق است که حزب به آن دو سوم (طبقه کارگر) که هنوز پیرو رهبری حزب نیستند و به این علت که نمی شناسندش، هنوز به آن اطمینان ندارند نزدیک تر خواهد شد. فقط از این طریق است که حزب می تواند آن ها را به خود جلب کند.

۴- اگر حزب کمونیست قاطعانه و مؤثرانه از سوسیال دمکرات ها نبریده بود، نمی توانست حزب انقلاب پرولتری شود. نمی توانست اولین قدم های جدی را در راه انقلاب بردارد. برای همیشه درچه اطمینان پارلمانی ای که به دولت بورژوایی چسبیده است، باقی می ماند.

آن کس که این را درک نکند، اولین حرف الفبای کمونیسم را نفهمیده است. چنان چه حزب کمونیست جویای راه های تشکیلاتی ای نباشد که در هر لحظه ی معین، گنش مشترک و هماهنگ ما بین توده های کارگر کمونیست و غیر کمونیست را (از جمله توده های کارگر سوسیال دمکرات) ممکن سازد، در آن صورت ناتوانی خود

را در جلب اکثریت طبقه کارگر بر مبنای کُنش توده ای- عیان می کند. به انجمن تبلیغات کمونیستی انحطاط پیدا کرده، هرگز به حزبی برای تسخیر قدرت انکشاف نخواهد یافت.

صاحب شمشیر بودن کافی نیست، می باید به این شمشیر برندگی داد، برنده ساختن شمشیر کافی نیست، باید آموخت چگونه با مهارت آن را به کار گرفت.

پس از جدا ساختن کمونیست ها از رفرمیست ها، کافی نیست که کمونیست ها به وسیله ی انضباط تشکیلاتی به هم جوش خورند، لازم است که این تشکیلات بیاموزد چگونه همه ی فعالیت های جمعی پرولتاریا را، در همه ی عرصه های مبارزه ی زنده اش، رهنمون شود.

این دومین حرف الفبای کمونیسم است.

۵- آیا جبهه واحد فقط شامل توده های کارگر می شود و یا رهبران فرصت طلب را هم در بر می گیرد؟

خود طرح این سؤال ناشی از یک سوء تفاهم است.

اگر ما قادر بودیم صرفاً توده های کارگر را به زیر پرچم و یا شعارهای عملی آنی خود متحد کرده، از بالای سر سازمان های رفرمیست، چه حزب و چه سندیکا، بگذریم، البته این بهترین چیز در دنیا می بود. ولی در آن صورت خود مسأله جبهه واحد به کشل کنونی اش مطرح نمی شد.

قضیه در این جاست که برخی از بخش های بسیار مهم طبقه کارگر یا متعلق به سازمان های رفرمیست اند و یا از آن ها حمایت می کنند. تجربه ی کنونی شان هنوز آن قدر کافی نیست که آن ها را قادر به انقطاع از سازمان های رفرمیست و پیوستن به ما کند. ممکن است دقیقاً بعد از درگیری در آن فعالیت های توده انی که در دستور روز قرار دارند باشد که تغییری اساسی در این رابطه به وقوع بپیوندد. دقیقاً این همان چیزیست که ما به خاطر آن می کوشیم. ولی در حال حاضر قضایا این گونه نیست. امروزه بخش سازمان یافته ی طبقه کارگر در سه سازمان منقسم است.

یکی از آن‌ها، کمونیست‌ها، برای انقلاب اجتماعی می‌کوشند و دقیقاً به این خاطر همواره از هر جنبش زحمتکشان، هر چقدر هم جزئی و ناقص، علیه استثمارگران و علیه دولت بورژوازی حمایت می‌کنند.

یک گروه دیگر، رفرمیست‌ها، در راه سازش با بورژوازی می‌کوشند. اما به این خاطر که نفوذ خود را بر کارگران از دست ندهند، رفرمیست‌ها علیرغم خواست‌های درونی رهبرانشان، مجبورند از حرکت‌های جزئی و ناقص استثمارشوندگان علیه استثمارگران پشتیبانی کنند.

عاقبت گروه بندی سوم، سانتریست‌ها، است که دائماً بین دو گروه بندی دیگر در نوسان بوده، از اهمیت مستقلی برخوردار نیستند.

لذا، شرایط کاملاً کُنش مشترک بر سر یک سلسله مسائل مبهم، بین کارگران متشکل در این سه سازمان و توده‌های نامتشکلی که پیرو این سازمان‌ها هستند، را ممکن می‌سازد.

همانطور که قبلاً اشاره شد، کمونیست‌ها نباید با چنین اقداماتی مخالفت کنند: بلکه برعکس می‌باید ابتکار عمل را برای چنین اقداماتی بدست گیرند، دقیقاً به این خاطر که هر چه توده‌های وسیع‌تری به داخل جنبش کشیده شوند، بیشتر اعتماد به نفس‌شان افزایش خواهد یافت، جنبش توده‌ای از اعتماد به نفس بیشتری برخوردار خواهد بود و قاطعانه‌تر قادر به پیشروی خواهد گشت، هر چه قدر هم که شعارهای اولیه‌ی مبارزه معتدل بوده باشد. و این بدان معناست که رشد جنبه‌های توده‌ای مبارزه‌گرایی به رادیکالیزه‌تر کردن آن دارد، و شرایط بسیار مساعدتری برای شعارها، شیوه‌های مبارزه و بطور کلی نقش رهبری‌کننده‌ی حزب کمونیست فراهم می‌آورد.

رفرمیست‌ها از پتانسیل انقلابی جنبش توده‌ای هراس دارند، عرصه‌ی محبوب آن‌ها تربیون پارلمانی، دفاتر اتحادیه‌های کارگری، شوراهای میانجی‌گری (بین کارگر و کارفرما)، و سرسراهای وزارتخانه‌هاست.

صرف نظر از سایر ملاحظات، ما برعکس علاقه داریم که رفرمیست ها را از پناهگاه های شان بیرون کشیده، آن ها را شانه به شانه ی خود در انظار توده های در حال مبارزه جای دهیم. اگر تاکتیک مان صحیح باشد ما از این کار فقط بهره مند خواهیم شد. کمونیستی که در این مورد شک یا هراس دارد مانند شناگری است که با رسالاتی در مورد بهترین شیوه های شنا توافق می کند، ولی جرأت شیرجه رفتن در آب را ندارد.

۶- بنابراین، اتحاد جبهه مستلزم آمادگی ما، تا حدی معین و بر سر مسائل مشخص، برای هماهنگی فعالیت های خود در عمل با فعالیت های سازمان های رفرمیست است، البته تا آن جایی که سازمان های رفرمیست هنوز بیانگر امیال بخش های مهمی از پرولتاریای در حال مبارزه باشند.

ولی، با تمام این حرف ها، آیا ما از آن ها انشعاب نکردیم؟ آری، برای این که ما با آن ها بر سر اساسی ترین مسائل جنبش کارگری مخالفیم.

باوجود این، هنوز هم برای رسیدن به توافق با آن ها می کوشیم؟ آری، در تمام آن مواردی که توده هائی که از آن ها پیروی می کنند آماده اند وارد مبارزه ای مشترک با توده هائی که از ما پیروی می کنند شوند و وقتی که رفرمیست ها کمابیش مجبور باشند وسیله ای برای این مبارزه شوند.

ولی آیا آن ها (رفرمیست ها) نخواهند گفت که بعد از انشعاب هنوز به آن ها محتاجیم؟ آری، پرگوییان ممکن است چنین گویند. این جا و آن جا، کسانی در صفوف خود ما شاید از این حرف بهراسند. ولی در مورد توده های وسیع کارگر- حتا آن هائی که از ما پیروی نمی کنند و هنوز اهداف ما را درک نمی کنند ولی می بینند که دو یا سه سازمان کارگری پهلو به پهلو ی هم وجود دارند- این توده ها از کردار ما این نتیجه را می گیرند که، علیرغم انشعاب، ما نهایت کوشش خود را به کار می بریم تا اتحاد در عمل را برای توده ها تسهیل کنیم.

۷- البته سیاستی که هدفش تأمین جبهه واحد است تضمین خودبه خودی برای حصول واقعی اتحاد در عمل در تمام موارد ندارد. برعکس، در خیلی از موارد و شاید در اکثر موارد، توافق سازمانی یا تا نیمه راه انجام می شود و یا شاید اصلاً حاصل نگردد. ولی لازم است که به توده های که در حال مبارزه همیشه این فرصت داده شود تا خود را متقاعد کنند که نرسیدن به اتحاد در عمل به خاطر آشتی ناپذیری آئین وار ما نبوده، بلکه به خاطر فقدان عزم واقعی رفرمیست ها برای مبارزه است.

وقتی ما با سازمان های دیگر به توافق می رسیم، طبعاً خود را به نوعی انضباط در عمل محدود می کنیم. ولی خصلت این انضباط نمی تواند مطلق باشد. در شرایطی که رفرمیست ها شروع به سنگ انداختن در راه مبارزه کرده، واضحاً به زیان جنبش و برخلاف شرایط و علیه امیال توده ها عمل کنند، ما به مثابه ی سازمانی مستقل همیشه این حق را داریم که مبارزه را تا به آخر ادامه دهیم و این بار بدون شبهه- متحدین موقتی مان.

این ممکن است به حدت مبارزه بین ما و رفرمیست ها منجر شود. ولی این (مبارزه) دیگر تکرار ساده یک سلسله عقاید در دایره ای بسته نخواهد بود، بلکه- در صورتی که تاکتیک ما صحیح بوده باشد- بسط نفوذ ما را بر گروه های تازه و جدیدی از پرولتاریا نشان خواهد داد.

۸- برداشت مصالحه جوئی با رفرمیست ها از این سیاست فقط از دیدگاه یک روزنامه نگار امکان دارد که معتقد است بدون این که لحظه ای دفتر روزنامه اش را ترک کند و می تواند از طریق انتقاد آئین وار از شر رفرمیزم خلاص شد و از این که با رفرمیست ها در انتظار توده های کارگر برخورد رود رو داشته باشد و به آن ها (توده های کارگر) این فرصت را بدهد تا درباره ی کمونیست ها و رفرمیست ها در سطح مساوی مبارزه ی توده ای قضاوت کنند، می ترسد. در قفای این ترس ظاهراً انقلابی از "مصالحه جوئی" در واقع انفعال سیاسی ای پنهان است که سعی در ادامه ی اوضاعی دارد که در آن کمونیست ها و رفرمیست ها هر یک محدوده ی

دقیقاً خط‌کشی شده‌ی نفوذ خود، حضار جلسات خود، و مطبوعات خود را داشته باشند و تمام این‌ها با هم تصویر واهی مبارزه‌ی جدی سیاسی را می‌آفریند.

۹- ما برای کسب آزادی کامل در انتقاد از پیمان شکنی‌ها، خیانت‌ها، بی‌تصمیمی‌ها، و روحیه تا نیمه راه رفتن که در جنبش کارگری وجود دارد از رفرمیست‌ها و ساتنریست‌ها بریدیم. به همین دلیل هرگونه موافقت سازمانی که آزادی انتقاد و آغالشگری را از ما سلب کند، برای ما قابل قبول نیست. ما در جبهه واحد شرکت می‌کنیم. ولی حتی برای یک لحظه هم در آن حل نمی‌شویم. ما در جبهه واحد به عنوان یک سرگردان مستقل عمل می‌کنیم. دقیقاً در جریان مبارزه است که توده‌های وسیع باید از تجربه بیاموزند که ما بهتر از دیگران می‌جنگیم بهتر از دیگران می‌بینیم، و بی‌پروا تر و مصمم تر از دیگرانیم. از این طریق ما به زمانی که جبهه واحد انقلابی تحت رهبری بی‌چون و چرای کمونیست‌ها در آید. نزدیک تر می‌شویم.

۵- وظایف داخلی حزب کمونیست

۳۲- طبیعتاً سیاستی که در بالا شرح آن رفت، مستلزم استقلال کامل سازمانی، روشنی‌ایدنولوژیک و صلابت انقلابی حزب کمونیست است.

بنابراین، به عنوان مثال غیرممکن است سیاستی را که هدفش ایجاد انزجار و تحقیر ایده‌ی "بلوک چپ" در میان طبقه کارگر است، با موفقیت کامل اجرا کرد، اگر در میان صفوف خود حزب ما طرفدارانی از این "بلوک چپ" باشند که شجاعانه و علناً از این برنامه‌ی حساب‌شده‌ی بورژوازی دفاع کنند. اخراج بی‌قید و شرط و بی‌رحمانه و رسواکننده‌ی کسانی که موافق ایده‌ی "بلوک چپ" هستند، وظیفه‌ی بدیهی حزب کمونیست است. این کار سیاست ما را از تمام عناصر مبهم و ناروشن پاک می‌کند، توجه کارگران پیشرو را به ماهیت حیاتی مسأله "بلوک چپ" جلب

خواهد کرد و نشان خواهد داد که حزب کمونیست مسائلی را که اتحاد انقلابی پرولتاریا در عمل علیه بورژوازی را به خطر می اندازد، بی اهمیت تلقی نمی کند.

۳۳- کسانی که می خواهند از ایده ی جبهه واحد جهت آگاهی برای وحدت با رفرمیست ها و معاندین استفاده کنند، باید بیرحمانه از حزب ما طرد شوند، تا آن جایی که آن ها به عنوان عمال معاندین در صفوف ما هستند و کارگرانی را که به دنبال یافتن دلایل انشعاب و مسولین واقعی آند، فریب می دهند. به جای طرح صحیح مسأله ی امکان این یا آن کُنش هماهنگ شده و قابل اجرا با معاندین، علیرغم ماهیت خرده بورژوازی و اساساً ضدانقلابی آن ها، این عناصر می طلبند که حزب ما برنامه کمونیستی و شیوه های انقلابی خود را کنار بگذارد. طرد بیرحمانه و رسواکننده ی این عناصر، به بهترین وجهی نشان خواهد داد که تاکتیک جبهه واحد کارگری هیچ تشابهی با تسلیم به، یا مصالحه با رفرمیست ها ندارد. تاکتیک جبهه واحد از حزب آزادی کامل در مانور دادن، انعطاف پذیری، و مصمم بودن را می طلبد. برای تحقق این: حزب در هر لحظه ی معین باید خواسته های خود را واضحاً و مشخصاً اعلام کند، و بگوید دقیقاً جویای چیست و در انظار توده ها با قاطعیت اقدامات و پیشنهادات خود را توضیح دهد.

۳۴- از این جاست که هیچ فردی از اعضای حزب به هیچ وجه حق ندارد بنابر مسولیت و مخاطره ی شخصی خود نشریات سیاسی ای منتشر کند که در آن ها شعارها، شیوه های عمل و پیشنهادات خود را در مقابل شعارها، شیوه های عمل و پیشنهادات حزب قرار دهد. با نقاب حزب کمونیست و نتیجتاً در میان اقشاری که تحت نفوذ چهره ی کمونیستی است، یعنی در میان اقشار کارگری، اینان هر روز عقاید خصمانه نسبت به ما می پراکنند، و یا سردرگمی و بدبینی هائی می کارند که حتا از ایدئولوژی های آشکارا متخاصم با ما خطرناک تر است. نشریاتی از این قبیل، همراه با مدیران مسنول شان، می باید فوراً و برای همیشه خارج از حزب قرار گیرند و کل

طبقه کارگر فرانسه باید از طریق مقالاتی که بیرحمانه این قاچاقچیان خرده بورژوا را که زیر پرچم کمونیستی عمل می کنند، افشا می کند، با این موضوع آشنا شود.

۳۵- از آن چه که گفته شد، این نیز ناشی می شود که انتشارات اصلی حزب ابداً مجاز نیستند که در کنار مقالاتی که از مفاهیم اصولی کمونیسم دفاع می کنند، مقالاتی را چاپ کنند که این مفاهیم را مورد سؤال قرار داده، یا آن ها را نفی کنند. هم چنین ادامه ی این رژیم در مطبوعات حزب مطلقاً غیرقابل مجاز است که تحت آن در لفافه ی سرمقالات نشریات اصلی کمونیست توده ی خوانندگان کارگر مقالاتی را می یابند که سعی در برگرداندن ما به مواضع غم انگیز پاسیفیزم دارند، و در میان کارگران خصومت ناتوان کننده ای نسبت به قهرانقلابی در مقابل قهر و پیروزمند بورژوازی اشاعه می دهند. مثلاً تحت لفافه ی مبارزه علیه نظامی گری، مبارزه ای علیه ایده های انقلاب در حال اجراست.

اگر پس از تجربه جنگ و تمام وقایع بعدی، مخصوصاً وقایع روسیه و آلمان، هنوز بقایای تعصبات پاسیفیزم بشر دوستی در حزب کمونیست به جا مانده، و اگر حزب صلاح می داند که به خاطر از بین بردن کامل این تعصبات بحثی در این باره بگشاید، حتا در این حالت هم پاسیفیست ها با تعصبات شان نمی توانند به مثابه ی نیروی مساوی در این بحث شرکت کنند، بلکه باید شدیداً توسط صدای معتبر حزب، به نام کمیته ی مرکزی، تقبیح شوند. بعد از آن که کمیته مرکزی تصمیم بگیرد که بحث به اندازه کافی انجام شده، دیگر هر اقدامی مبنی بر پراکندن عقاید تضعیف کننده ی تولستونیزم و انواع دیگر پاسیفیزم می باید بی چون و چرا منجر به اخراج از حزب شود.

۳۶- ممکن است اعتراض شود تا وقتی که حزب کار پالایش تعصبات قدیمی را تمام نکرده و تجانس داخلی هنوز ناکامل است، قرار دادن حزب در شرایطی که آن را در کنار رفرمیست ها و ناسیونالیست ها جای می دهد، خطرناک است. ولی این نظر ناصحیح است. طبیعتاً غیرقابل انکار است که گذار از فعالیت های وسیع تبلیغی به

شرکت مستقیم در جنبش توده ای مشکلات جدید و بنابراین خطراتی جدید برای حزب کمونیست به همراه دارد. ولی کاملاً غلط است که فرض کنیم حزب می تواند بدون شرکت مستقیم در مبارزات و بدون تماس مستقیم با دشمنان و رقبایش برای تمام آزمون ها آماده باشد. برعکس، فقط از این راه می توان پالایش واقعی و غیرساختگی درونی و آبدیدگی حزب را به انجام رساند. کاملاً امکان دارد که بعضی از عناصر در حزب و در بوروکراسی اتحادیه کارگری حس کنند که به رفرمیست ها نزدیک تر هستند تا به ما، و انشعاب شان از رفرمیست ها اتفاقی بوده است. از دست دادن چنین سیاه لشکران ضرری نخواهد بود، بلکه نفعی، و در اِزاء چندین صد برابر آن از طریق پیوستن مردان و زنان کارگری، که امروزه هنوز از رفرمیست ها تبعیت می کنند، جبران خواهد شد. در نتیجه حزب متجانس تر، قاطع تر و پرولتاری تر خواهد شد.

۶- وظایف حزب در جنبش اتحادیه های کارگری

۳۷- بصیرت مطلق درباره مسأله اتحادیه های کارگری یکی از مهمترین وظایف حزب است، و در اهمیت بر سایر وظایفی که در مقابل حزب کمونیست فرانسه قرار دارد، بسیار سبقت می گیرد.

طبیعتاً باید افسانه ی پراکنده شده توسط رفرمیست ها را که بنابه آن حزب نقشه کشیده است تا اتحادیه های کارگری را از لحاظ سازمانی تحت تبعیت خود در آورد، باید بی چون و چرا تقبیح و افشاء کرد. اتحادیه های کارگری طیف وسیعی از کارگرانی را که متعلق به گرایش های مختلف سیاسی و یا غیر حزبی هستند، معتقدین و منکرین خدا، را در بر می گیرد، حال آن که حزب هم فکرین سیاسی را بر مبنای برنامه ای مشخص در خود جمع می کند. حزب آن وسائل و شیوه هائی را که از

خارج اتحادیه های کارگری را تحت تبعیت خود در آورد ندارد و نمی تواند داشته باشد.

حزب فقط تا آن حد می تواند در زندگی اتحادیه های کارگری کسب نفوذ کند که اعضایش در این اتحادیه ها فعالیت کرده، بینش های حزب را در آن جا به اجرا گذارند. نفوذ اعضای حزب در اتحادیه های کارگری طبیعتاً بستگی دارد به تعداد آن ها و مخصوصاً به توانایی آن ها در پیاده کردن صحیح، پیگیرانه و با مهارت اصول حزب بنا به احتیاجات جنبش اتحادیه های کارگری.

حزب حق و وظیفه دارد که هدفش کسب نفوذ تعیین کننده، از طریقی که در بالا ذکر شد، در سازمان های اتحادیه های کارگری باشد. حصول این هدف فقط در صورتی ممکن است که کار کمونیست ها در اتحادیه های کارگری کاملاً و منحصرأ با اصول حزب همگون شده باشد و همواره تحت کنترل حزب انجام گیرد.

۳۸- بنابراین، افکار تمام کمونیست ها از تعصبات رفرمیستی که بنابه آن حزب صرفاً سازمان سیاسی پارلمانی پرولتاریا به شمار می آید و نه بیش، باید کاملاً پاکیزه شود. حزب کمونیست سازمان پیشاهنگ پرولتری است به منظور بارور ساختن ایدئولوژیک جنبش کارگری و کسب رهبری در تمام زمینه ها- و قبل از هر چیز در اتحادیه های کارگری. هر چند که اتحادیه های کارگری تابع حزب نبوده، سازمان های کاملاً مستقلی هستند، ولی از طرف دیگر کمونیست ها در اتحادیه های کارگری و در فعالیت های شان در این اتحادیه ها نمی توانند به نوعی استقلال تظاهر کنند، بلکه باید به عنوان ناقل برنامه و تاکتیک های حزب خود باشند. کردار آن کمونیست هائی که نه تنها نمی توانند داخل اتحادیه های کارگری برای کسب نفوذ عقاید حزب مبارزه کنند. بلکه با توسل به اصل "استقلال" (که مطلقاً آن را غلط به کار می برند) حتا در واقع جلوی چنین مبارزه ای را می گیرند، باید شدیداً تقبیح شود. در واقع آن ها بدین ترتیب راه را هموار می سازند برای نفوذ قاطع افراد، گروه ها و دسته بندی هائی در اتحادیه های کارگری که نه با برنامه ای مشخص به هم مربوطند و نه به سازمان

حزبی بستگی دارند، و این افراد از بی شکلی گروه بندی ها و روابط ایدئولوژیک برای حفظ زمام دستگاه سازمانی در دست خود استفاده کرده، می کوشند تا استقلال دسته بندی خود را از هرگونه کنترل واقعی پیشاهنگ پرولتری حفظ کنند.

اگرچه حزب در فعالیتش داخل اتحادیه های کارگری باید کمال احتیاط و توجه را نسبت به توده های غیرحزبی و نمایندگان وظیفه شناس و با وجدان آن ها به خرج دهد، و اگرچه حزب باید بر مبنای کار مشترک بطور سیستماتیک و تاکتیکی خود را به بهترین عناصر جنبش اتحادیه های کارگری، از جمله آناشویست های انقلابی که قادر به درس گیری باشند- نزدیک تر کند، ولی برعکس حزب به هیچ عنوان نباید آن کمونیست های کاذبی را که از اعتبار عضویت حزب فقط به منظور افزایش تأثیرات ضدحزبی در اتحادیه های کارگری گستاخانه استفاده می کنند، در صفوف خود تحمل کند.

۳۹- حزب باید از طریق مطبوعات، مبلغین و اعضای خود در اتحادیه های کارگری کمبودهای سندیکالیزم انقلابی را از نظر حل تکالیف اساسی پرولتاریا مورد انتقاد دائمی و سیستماتیک قرار دهد. حزب باید خستگی ناپذیر و پیگیرانه از نقاط ضعف تنوریک و عملی سندیکالیزم انتقاد کند و در عین حال برای بهترین عناصر تشریح کند که تنها راه صحیح برای حفظ نفوذ انقلابی در اتحادیه ها و کل جنبش کارگری دخول سندیکالیست های انقلابی به حزب کمونیست است: شرکت آن ها در تدوین تمام مسائل جنبش، در مهیا ساختن تراژنامه ای از تجارب، در تعیین وظایف جدید، در پاکیزه کردن خود حزب کمونیست و تقویت روابطش با توده های کارگر.

۴۰- کاملاً ضروریست که از کلیه اعضای حزب کمونیست فرانسه برای تعیین موقعیت اجتماعی آن ها (کارگران، مستخدمین دولتی، دهقانان، روشنفکران و غیره) سرشماری به عمل آید؛ روابط آن ها با جنبش اتحادیه های کارگری معلوم شود (آیا آن ها عضو اتحادیه کارگری هستند؟ آیا در جلسات کمونیست ها و سندیکالیست های انقلابی شرکت می کنند؟ آیا در این جلسات تصمیمات حزب را درباره اتحادیه های

کارگری به مورد اجرا در می آورند؟ و غیره)، برخورد آن ها نسبت به مطبوعات حزب چیست (کدام یک از مطبوعات حزب را می خوانند؟) و قس علیهمده. این سرشماری باید چنان ترتیب داده شود که جوانب اصلی آن تا قبل از آغاز چهارمین کنگره جهانی مورد بررسی قرار گیرد.

لئون تروتسکی

۲ مارس ۱۹۲۲

بازنویس: یاشار آذری

آدرس انترنتی کتابخانه: <http://www.javaan.net/nashr.htm>

BM Kargar, London WC1N 3XX, UK: آدرس پستی:

ایمیل: yasharazarri@yahoo.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بازنویسی: ۱۳۸۴